

[Aksel Larsen.]

ikke er ringforlovet med meromsen, og det er til overflod sagt af socialdemokratiets ærede ordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at heller ikke han er ringforlovet med meromsen, men oven i købet ville græde tørre tårer, hvis der ikke blev noget ud af det hele. Det kan imidlertid ikke fritage os for at behandle sagen her, og når lovforslaget nu er genfremsat — og jeg mener, det måtte genfremsættes, der var intet andet at gøre — tror jeg, vi skal indstille os på at arbejde med det ud fra de præmisser, der så at sige er fastlagt i en senere udtalelse af den højtærede finansminister, nemlig at meromsudvalget bliver et skattereformudvalg.

Det var allerede klart under udvalgets hidtidige arbejde, at det tenderede i den retning. Man diskuterede, hvorledes man kunne gennemføre en skattereform, eventuelt i forbindelse med merværdiafgiften eller med den almindelige omsætningsafgift og eventuelt uden denne, og det forekommer mig, at der er tilstrækkelig meget, der taler for, at det er her, man skal sætte ind. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen siger, at befolkningen ønsker en skattereform, og det tvivler jeg ikke om at befolkningen gør, selv om man vel må erkende, at udtrykket „skattereform“ er blevet præget under folketingets forhandlinger, og at det ikke kommer direkte ude fra vælgerne. Jeg kan på den anden side ikke give det ærede medlem ret, når han siger, at det er folketinget, der udsætter skattereformen, og at det, hvis vi nu spiller fallit, vil sige, at folketinget er uarbejdsdygtigt.

Det forekommer mig, at det egentlig burde være regeringen, der kom med, hvad man kunne kalde et oplæg, en skitse eller et forslag til en skattereform, men noget sådant har vi jo ikke fået. Vi har fået lovforslaget om meroms, motiveret med, at staten skulle bruge flere penge, vi har fået det argument for meromsen, at hvis den blev gennemført, ville det dels være muligt at afskaffe den upraktiske engrosoms, dels ville

der komme så mange penge ind, at man kunne foretage visse lettelser i indkomstskatterne; men dermed er jo ikke sagt, at det er en egentlig skattereform, eller at det har været tænkt som et forslag til en skattereform. Det har det jo heller ikke været.

Da tanken første gang officielt blev fremført herhjemme, var det i forbindelse med et forslag fra den daværende finansminister om forhøjelse af en række punktskatter — det er ca. 1 år siden. Da vi forhandlede om disse forslag, blev der sagt, at de kun ville give en nødtørttig dækning for foreløbige ekstraudgifter; der ville blive brug for op imod et par milliarder kr. mere fra 1. april 1965, og disse mange penge ville man skaffe ved at indføre en almindelig omsætningsafgift, en såkaldt merværdiafgift. Der var altså ikke dengang tænkt på nogen skattereform; der var tænkt på en ny forbrugsskat, hvorved man ville skaffe nogle flere penge.

Jeg finder, det er godt, at diskussionen herom har udviklet sig i den retning, at man nu diskuterer en skattereform, og at det bliver hovedsagen i de fortsatte diskussioner. Jeg vil samtidig gentage, hvad jeg har sagt før: jeg tror, man skal være meget betænkelig ved enten isoleret eller som led i en skattereform at gøre meromsen til lov. Alt tyder på, at den bliver meget omstændelig at praktisere, at det vil være forbundet med administrative vanskeligheder ikke blot for de skatteopkrævende myndigheder, men også for erhvervslivet. Det er jo også sådan, at det materiale, vi hidtil har fået, anskueliggør, at den selvkontrollerende virkning, meromsen skulle have, eksisterer på papiret, men ikke i virkeligheden; den vil kun eksistere, hvis den suppleres med en meget omfattende og skarp offentlig kontrol.

Det er blevet sagt, at man ikke bør nøle, men at Danmark bør gå i spidsen med at indføre denne omfattende forbrugsbeskatning. Jeg synes, det er trist nok, at vi er gået i spidsen med at have en skattefradragregel, som ingen andre lande har, og jeg synes, det er farligt, hvis vi skal gå i spidsen med at indføre en ny forbrugsbe-